

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen
Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen
Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

A. RODENBACH. — De verkoop op termijn met behoud van eigendom.

RECHTSPRAAK.

Hof van beroep Brussel. — 9^e Kamer. — 28 September 1933. — Fiscaal recht. — Geheime stokerij. — Verbeurdverklaring van vervoermiddel. — Afschrijving van het gewoon recht.

Boetstraffelijke Rechtbank Hasselt. — 8 Juli 1933. — Verkeer. — Auto-ongeval. — Vaststellingen. — Onvrijwillige doodslag. — Onvoorzichtigheid door bevelen of onthouding. — Vlucht.

Boetstraffelijke Rechtbank Mechelen. — 1 Juli 1933. — Aansprakelijkheid. — Schadevergoeding bij ongeval. — Werklozensteun mag niet van de verschuldigde vergoeding afgetrokken worden.

Boetstraffelijke Rechtbank Antwerpen. — 8e Kamer. — 9 October 1933. — Wet op de verzekering tegen geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdige dood. — Verjaring van het misdrijf. — Uitgangspunt. — Duur.

Handelsrechtbank Brugge. — 28 September 1933. — Handelaar. — Gezinsvergoedingen. — Verplichting niet spruitende uit den handel. — Onbevoegdheid der handelsrechtbank.

BESTUURLIJKE RECHTSPRAAK.

Gemeenteverkiezingen. — 1932. — Frasnez-lez-Gosselies. — Hervorming eener beslissing der bestendige Deputatie van den Provincieraad van Henegouwe.

BALIELEVEN.

BIBLIOGRAPHIE.

WETGEVING.

INGEZONDEN BIJDRAGEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

DE VERKOOP OP TERMIJN MET VOORBEHOUD VAN EIGENDOM

Gesproken uit de na-oorlogsche toestanden en onder alle vormen aan het publiek aangeboden, heeft de verkoop op termijn een steeds toenemenden bijval genoten. Handelaars en nijveraars wedijverden om dezen vorm van verkoop op de meest uitlokkende wijze aan de cliënteel voor te leggen, met het ondubbeltzinnig inzicht — dat derhalve niet laakbaar is — de verhandelingen steeds te vermeerderen. Deze verkoopen werden nog in ruime mate bevorderd door de propaganda van moderne kredietinrichtingen en banken die zich hierin specialiseerden en het publiek nog fel aanmoedigden tot deze gemakkelijke manier om zijn welzijn te verbeteren.

Het verleen van krediet valt niet af te keuren, wanneer het op matige wijze en met bedachtzaamheid toegepast wordt, en voornamelijk wanneer de beschikbaarheden van den verbruiker niet overschreden worden. Door de spaarzaamheid die hierdoor in een zekere mate aangemoedigd wordt, is het gematigd krediet voordeelig voor den verbruiker, die aldus zijn welzijn vermeerdert en deelachtig kan worden aan de wonderbare verwezenlijkingen op gebied van kunst en wetenschap. Op maatschappelijk gebied, is het tevens een groote vooruitgang en een heilzame opwekkingsfactor, wanneer overdrevenheid vermeden wordt.

De verkoop op termijn wordt ten huidigen dage op de meest verscheidene takken van den handel toegepast. Meestal wordt het stelsel van betaling bij middel van gedeeltelijke stortingen op gestelde termijnen, met of zonder aanvaarde wissels, aangevuld door het beding van voorbehoud van eigendom. De verkoper bepaalt in het contract, dat de betaling bij afkortingen zal geschieden en dat het verkocht voorwerp zijn uitsluitelijken eigendom blijft tot aan de volledige uitbetaling van den prijs. De overdracht van eigendom geschiedt dus slechts op het oogenblik dat de laatste betaling op rekening (saldo) een voltrokken feit is.

Deze clause werd door de verkopers en de kredietinrichtingen in de meeste contracten ingelascht, ten einde zich te vrijwaren tegen gebeurlijke faillietverklaring of betalingsonvermogen van den koper, die onmiddellijk in het bezit gesteld wordt van de goederen. Onze rechtbanken en gerechtshoven hadden immers, omzeggens eenparig het beding van eigendomsvoorbehoud geldig verklaard, opzichts de massa of gezamenlijke vorderingen. Tegenover het standpunt der schuldeischers die staande hielden dat de op termijn verkochte

goederen in den failliteboedel moesten ingerekend worden, werd het stelsel der verkopers en kredietinrichtingen die de teruggave eischten, meestal niet bijgetreden. Deze oplossing scheen nochtans weldra te moeten verworpen worden, om louter juridische redenen, en een Arrest van het Belgisch Verbrekingshof in dato 9 Februari 1933 (Bull. des Arrêts Mars 1933 1.103) heeft de tegenovergestelde zienswijze volkomen bijgetreden.

Deze ophefmakende beslissing van de op-perste rechtsmacht kan, men begrijpt het allicht, de schadelijkste gevolgen hebben voor de verkopers op termijn en de inrichtingen die zich in dergelijke soort verkoopen specialiseeren. Daar, op louter juridisch oogpunt deze laatste zienswijze onbestrijdbaar schijnt en definitief dient aangenomen, zal er op een andere wijze dienen gezorgd dat de rechten van den verkoper, in dergelijke contracten, beschermd wezen.

Op welke redenen wordt het standpunt van het Verbrekingshof gestaafd?

Het gold de leening van een registratiakas betaalbaar bij middel van maandelijksche stortingen, met het speciaal beding dat het toestel eigendom bleef van den verkoper, zoolang al de aanvaarde wisselbrieven niet volledig uitbetaald werden. De betalingen bleven achter en de koper werd intusschen in failliet verklaard. De verkoper vroeg dat de curator veroordeeld werd hem het toestel terug te geven, hetwelk nog in het bezit was van den gefailleerden koper.

Door een eerste beslissing, werd de verkoper in 't ongelijk gesteld. Het Beroepshof van Brussel in date 27 Januari 1931 deed het vonnis te niet en veroordeelde den curator tot teruggave. Het Hof steunde zich op een beoordeeling van het aangegaan contract, die later voor het Verbrekingshof valsch moest bevonden worden. De kwestieuze overeenkomst, aldus verklaarde het Beroepshof, is een verkoop of een belofte van verkoop met opschorsende voorwaarde, de eene partij zich verplichtende den eigendom over te dragen, zoo de prijs betaald wordt, en integendeel eigenaar blijvende, zoolang deze voorwaarde on vervuld blijft, en de andere partij zich verplichtende den prijs te betalen binnen een bepaalden termijn. In zulkdanige overeenkomst, is de eigendom niet overgedragen, zoolang de prijs niet betaald is; en, zoodra het zeker is dat de prijs niet zal betaald worden, is het ook zeker dat de eigendom niet zal overgedragen worden. Dergelijke

overeenkomst is geldig en bindend en wordt derhalve uitdrukkelijk voorzien door art. 1584 B.W.B. onder den naam van verbintenis onder opschorsende voorwaarde. Er kon dus geen eigendomsoverdracht geweest zijn, daar de voorwaarde zich niet verwezenlijkt had.

Verder steunt zich het bestreden vonnis op artikel 546 van het Handelswetboek, om, in geval van failliet, de toepassing der bepalingen van art. 1584 B.W.B. en volgende, te ontwijken.

Men weet dat de wet, inzake failliet, het voorrecht van den verkoper van roerende voorwerpen afgeschaff heeft alsmede het recht op terugeching en het recht op ontbinding (art. 546 Handelswetboek, uitzondering op art. 2102 n° 4 van het B.W.B.).

Doch, voormeld artikel 546 H.W.B. — aldus weerlegt het Arrest dit argument — is voor uitbreidende uitlegging niet vatbaar : dit artikel voorziet slechts het voorrecht, en het recht op terugeching of ontbinding, en niet den verkoop onder opschorsende voorwaarde. In de voorziene gevallen, geschiedde er eigendomsoverdracht, hetgeen in den verkoop onder opschorsende voorwaarde buitengesloten is, zoolang de voorwaarde zich niet verwezenlijkt heeft.

Het Arrest van het Verbrekingshof verklaart eerst dat het Beroepshof ten onrechte het contract « verkoop onder opschorsende voorwaarde » betiteld heeft. Kwestieuze overeenkomst is een eenvoudige verkoop op termijn, wat de betaling van den prijs en de eigendomsoverdracht betreft.

De bepaling in een contract, waarbij partijen het eens zijn om de eigendomsoverdracht te vertragen is niet onwettelijk : partijen zijn volkomen vrij deze overdracht te onderwerpen aan het verstrijken van een termijn.

Deze bepaling, tusschen partijen geldig, kan nochtans aan de schuldeischers van den koper (derden) niet tegengeworpen worden, tegenover den verkoper van roerende voorwerpen, wanneer de koper in het bezit van het verkochte gesteld werd. De hypothecaire wet van 16-12-1851 (art. 20, 5°) bepaalt de rechten van den verkoper van roerende goederen, onbetaald gebleven en in het bezit gekomen van den koper. De wetgever heeft aan dezen verkoper, tegenover de schuldeischers van den koper een voorrecht op den prijs toegekend. Daarbij, in den verkoop zonder termijn, wordt er hem nog het recht van terugeching verleend, — rechtsvordering in te leiden binnen de acht dagen der levering. De rechtsvordering tot ontbinding dient insgelijks binnen dezen termijn ingespannen. Hierdoor heeft de Wetgever de belangen willen vrijwaren der gewone schuldeischers, die het verkocht voorwerp (in het bezit van den koper) mochten aanschouwen als deel uitmakende van hun algemeen pandrecht.

Artikel 20 is van openbare orde : partijen mogen door bijzondere bedingen van deze be-

palingen niet afwijken. Zij mogen onder andere, door het beding van eigendomsvoorbehoud, het recht op terugeching, door de wet nauw beperkt, buiten deze beperking niet uitbreiden. Hieruit volgt nu dat de verkoper van roerende voorwerpen, onbetaald en in het bezit gebleven van den koper, niet gerechtigd is, gewag makende van het beding van eigendomsvoorbehoud, de voorwerpen terug te eischen, wanneer hij staat voor de schuldeischers van den koper (buiten het wettelijk voorzien geval). A fortiori is hij daartoe nooit gerechtigd tegenover den curator aan de failliet van den koper, ingevolge artikel 546 B. W. B..

De clause van voorbehoud van eigendom, bindend tusschen partijen, kan dienvolgens aan derden niet tegengeworpen worden.

Zoo de koper het voorwerp komt te verkoopen, vóór volledige uitbetaling, pleegt hij misbruik van vertrouwen — dienaangaande bestaat er geen wijziging —; maar, indien de koper in failliet wordt verklaard, dan is de verkoper een gewoon schuldeischer gelijk de anderen. Hij zal zich niet met de uitkeering van een dividend moeten vergenoegen. En de curator zal het op-termijn-verkocht-voorwerp voor rekening der massa mogen verkoopen.

Men beseft de noodlottige gevolgen van zulkdanige rechtspraak, voor de instellingen die den verkoop op termijn op een groote schaal hebben ingericht. Het stelsel van verhuring met voorkeur van koop of dit ander van belofte van verkoop zijn even gevaarlijk, omdat deze overeenkomsten, als zijnde bewimpelde verkoopcontracten, aan vernietiging blootgesteld zijn.

Indien mogelijk zal de wetgeving dienen gewijzigd en, ten einde de verkoper te vrijwaren tegen het risico, een zekere openbaarmaking ingericht, in den zin van deze in voege ten bate van den verkoper van werktuigen en toestellen, in nijverheidsgestichten gebruikt. Men weet dat, voor deze voorwerpen, een voorrecht ten bate van den schuldeischer behouden wordt gedurende twee jaar van af de levering, onder voorwaarde dat de akte van verkoop binnen de 15 dagen van de levering overgeschreven worde op een bijzonder register, gehouden ter griffie van de Koophandelsrechtbank in wier arrondissement de schuldenaar zijn woonst of zijn verblijfplaats heeft. De griffier der rechtbank moet op alie aanvraag kennis geven van deze overschrijving. Zoo de werktuigen of toestellen als onroerende goederen aangeslagen worden of de schuldenaar in failliet verklaard wordt, vóór de twee jaar, zal het voorrecht blijven bestaan tot na de verdeling der penningen of vereffening der failliet.

Een dergelijke regeling, in zake verkoop op termijn schijnt gepast, indien de rechtspraak, door het Verbrekingshof ingehuldigd, onveranderd blijft.

ANDRE RODENBACH,
pleitbezorger Gent.

Uitgaven van het „Rechtskundig Weekblad”

Mr Frans WITTEMANS : Wederzijdsche plichten en rechten der echtgenooten fr. 30.—

Mr R. VAN LENNEP : De Werkloozenverzekering in België. fr. 30.—

M. Victor LEEMANS : Carl Schmitt. Bijdrage tot Sociologie van Staat en Politiek. fr. 25.—

Voorzitter : M. Van Damme
Raadsheeren : MM. de Potter en Delvaux.
Advocaat Generaal : M. Ost.
Pleiters : Mters Kebers, Bocken, De Meyer,
Claessens, Collard, Hoeven, Bernaëys.

FISCAAL RECHT. — GEHEIME STOKERIJ. — VERBEURDVERKLARING VAN VERVOERMIDDEL. — AFWIJKING VAN HET GEWOON RECHT.

De auto, die tot het vervoer van onwettig vervaardigde dranken gediend heeft, moet verbeurd verklaard worden, zelfs indien hij niet aan een der schuldigen toebehoort, bij toepassing van art. 8 der wet van 7 juni 1926.

B. D. H. M. t/ O. M.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn eisch ;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld voor den 1^e door Mter Claessens, advocaat, voor den 2^e door Mter Collard, advocaat, voor den 3^e door Mter Hoeven, advocaat en voor den 4^e door Mter Bernaëys, advocaat ;

Gezien de feiten door den eersten rechter ten laste van 1^e en 3^e betichte weerhouden, door het onderzoek ten openbare zitting vor het Hof gedaan genoegzaam bewezen gebleven zijn ;

Aangezien uit het zelfde onderzoek gebleken is dat de feiten ten laste van 2^e betichte insgelijks genoegzaam bewezen zijn ;

Aangezien het feit van het alcohol te vervoeren het natuurlijk gevolg is van het oprichten eener geheime stokerij en deel maakt van de normale werkzaamheden door de uitbating eener stokerij vereischt, dat beide handelingen alzoo hetzelfde feit daarstellen in den zin van art. 65 van het strafwetboek en dat diensvolgens alleen de zwaarste straf dient toegepast ;

Aangezien het feit ten laste van den 4^{en} betichte niet bewezen is ;

Om deze beweegredenen :

Het Hof bekrachtigt het vonnis waarover beroep in de straffen door dit vonnis tegen 1^e en 3^e betichten uitgesproken, en wijzigende voor hetgeen den 2^{en} betichte D. W., C. E. aangaat, zegt met eenparige stemmen dat de feiten hem ten laste gelegd genoegzaam bewezen zijn ;

Verwijst hem diensvolgens, bij toepassing der artikelen door den eersten rechter aangehaald, tot eene gevangzitting van een jaar en solidairlijk met de 1^{en} en 3^{en} betichten tot het betalen van :

1°) eene boete van 12.501 fr., zijnde tienmaal de ontdoken accijnsrechten op den onwettigen vervoer van alcohol ;

2°) eene boete van 13.890 fr., zijnde de gesloken verbruikstaks op deze hoeveelheid alcohol ;

3°) eene boete van 10.000 fr., gebracht op 70.000 fr. krachtens art. 33 § 2 wet van 10 April 1933 ;

4°) de ontdoken rechten, zijnde 5.150,90 fr.

Verwijst de drie eerste betichte bovendien solidairlijk tot de kosten beider aanleggen jegens de vervolgende en de openbare partijen, beloopende op 217,52 fr., voorwat de openbare partij aangaat ;

Zegt dat bij gebrek aan betaling binnen den tijd bepaald bij art. 40 van het strafwetboek, elke geldboete zal mogen vervangen worden door eene gevangzitting van eene maand ;

Bevestigt het vonnis waarover beroep, in zooverre het de inbeslagname bevelen van het alcohol, de voorwerpen, waren en toestellen en de vernietiging derzelve ;

En uitspraak doende over den eisch van het Ministerie van Geldwezen, strekkende tot het hooren verbeurd verklaren van den auto die tot het vervoer van het alcohol gediend heeft ;

Aangezien het feit I onder toepassing valt van § 23 der Ministerieele onderrichtingen van 20 juli 1927, in uitvoering genomen van art. 8 der wet van 7 juni 1926, met toepassing van art. 12 der wet van 12 December 1912, hetwelk voor hetgeen de straffen betreft, terugwijst op art. 19, 22 tot en met 25 en 28 der wet van 6 April 1843 ;

Aangezien het blijkt uit den aard der verbeurdverklaring bij art. 23 dezer wet voorzien dat deze wetsbeschikking een grondbeginsel invoert tegenstrijdig met hetgeen in gewoon recht bij art. 42, 1° vastgesteld, volgens hetwelk de voorwerpen die tot het plegen van het misdrijf gediend hebben, slechts dan hoeven verbeurd verklaard wanneer de eigendom derzelve aan de veroordeelden toebehoort en dat diensvolgens overeenkomstig art. 100 van het strafwetboek, het princip van art. 42 1° van geene toepassing is op de verbeurdverklaringen door art. 23 der wet van 6 April 1843 voorgeschreven. (Verbrek., Pas. 1903, I, p. 31) ;

Om deze redenen :

Rechtdoende op den eisch van het Ministerie van Geldwezen ;

Het Hof verklaart den aangeslagen auto verbeurd : en aangezien Sch. U. zich heeft aangesteld als burgerlijke partij om de niet verbeurd verklaring van den auto tegen het Ministerie van Geldwezen te vragen of gebeurlijk te besluiten tot het hooren verwijzen der betichten hem solidairlijk eene som te betalen van 8.000 frank, zijnde de waarde van den auto ingeval deze verbeurd verklaard werd, alsook eene schade vergoeding van fr. 150 tegen zelfde betichte solidairlijk per dag dat hij den inbeslaggenomen auto heeft moeten derven ;

Aangezien met rede de eerste rechter den eisch der burgerlijke partij voor zooveel deze gericht was tegen het Beheer van Gelwezen, onontvankelijk heeft verklaard, dat hij eene billijke toepassing der wet heeft gedaan met aan de burgerlijke partij eene schadevergoeding toe te kennen van 75 fr. per dag voor het gemis van den auto, met een termijn heden vast te stellen, tot op den datum der verbeurdverklaring van den auto, zijnde tot op den datum van het tegenwoordig arrest ;

Verordeelt diensvolgens de drie veroordeelden solidairlijk de gestelde schadevergoeding aan de burgerlijke partij te betalen ;

Verwijst daarenboven de drie veroordeelden solidairlijk aan de burgerlijke partij te betalen de waarde van den verbeurdverklaarden auto zijnde acht duizend frank ;

Stelt met eenparige stemmen, ingeval van niet betaling dezer sommen den duur van den lijfswang vast op 3 maanden ;

Veroordeelt ze daarenboven tot de kosten door de burgerlijke partij gedaan, behalve degenen harer aanstelling tegen den vierde betichte, ten opzichte van den welken hare vraag ongegrond is en dient afgewezen ;

Bekrachtigt het vonnis in zooverre het den 4^{en} betichte vrijspreekt zonder kosten ;

Bekrachtigt het vonnis waarover beroep in alle zijne bestanddeelen door het tegenwoordig arrest niet bepaaldelijk teruggewezen ;

En rechtdoende op den eisch van het Openbaar Ministerie, strekkende tot de onmiddellijke aanhouding van de drie eerste veroordeelden ;

Gehoord de drie betichten in hunne middelen ;

Aangezien er te vreezen is, voorwat de 1^e en 3^e betichten, dat zij zich door de vlucht aan de uitvoering der tegen hen uitgesproken straffen zou pogen te onttrekken, gezien art. 21 der wet van 20 April 1874, gewijzigd door de wet van 9 Mei 1931, door den heer Voorzitter aangeduid ;

Beveelt de onmiddellijke aanhouding van de 1e en 3e betichten, zegt dat het niet dient de onmiddellijke aanhouding van den 2e betichte De W., C. E. te bevelen.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE HASSELT

8 JULI 1933.

Voorzitter : M. Goffinet.
Rechters : MM. Tits en Vernooten.
Op. Min. : M. Glénisson.
Pleiters : Mters Helsens, Leclef en Geraets.

VERKEER. — AUTO-ONGEVAL. — VASTSTELLINGEN. — ONVRIJWILLIGE DOODSLAG. ONVOORZICHTIGHEID DOOR BEVELEN OF ONTHOUDING. — VLUCHT.

Inzake auto-ongeval dient voorkeur verleend te worden aan vaststellingen, gedaan onmiddellijk na het ongeval, tegen andere, zelfs van ouderen aard, gedaan eenige dagen later.

Pleegt insgelijks het wanbedrijf voorzien bij art. 418 en 419 S. W. B. degene die de onvoorzichtigheid begaat, hetzij bij onthouding, hetzij door bevelen aan derden gegeven.

Het stoffelijk feit van niet ter plaatse van het ongeval te blijven om de noodige vaststellingen mogelijk te maken maakt het wanbedrijf van vlucht uit.

Indien de Rechtsbank aan het slachtoffer van een ongeval een kapitaal toekent in de plaats van een rente moet dit kapitaal niet verminderd worden met 10 %.

Van het loon van een gehuwd man, die minderjarige kinderen heeft moet ongeveer 35 % beschouwd worden als dienend voor eigen onderhoud.

V. t/ O. M.

Overwegende dat het voorafgaand onderzoek, alsmede de behandeling der zaak ter terechtzitting, het bewijs geleverd hebben dat beide beklaagden, bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg, doch zonder het inzicht om den persoon van een ander aan te randen, onvrijwillig den dood van N. E. veroorzaakt hebben, wanbedrijf gepleegd te Leopoldsborg dan 8 November 1931 ;

Overwegende dat het inderdaad ten laste van beklaagde V. L. ontegensprekelijk bewezen werd, dat zijnde, zooniet in dronken toestand, minstens onder den invloed van den

drank, hij het autovoertuig, toebehoorende aan zijn broeder Victor, en waarmede hij niet gewoon was te rijden, links van den steenweg, dus in tegenstrijdigheid met de verordeningen der wet op het verkeer, bestuurde ;

Dat hij, op het oogenblik van het ongeval, zooals blijkt uit zijne eigen bekentenissen, met een snelheid van 70 à 80 km. per uur reed, hetgeen eene overdreven snelheid, gevaarlijk voor het openbaar verkeer, daarstelde, gezien den toestand waarin hij verkeerde, en in acht nemende dat hij slechts op eenen afstand van 10 meter vóór hem op den steenweg kon zien ;

Overwegende dat beklaagde's fout des te grooter is, dat, kunnende niet meer zien door het feit dat de vóórruit van den auto bewaard was en geen antwoord ontvangende van zijn broeder, eigenaar van den auto, aan zijne vraag om te weten waar den afkuischer was, hij verzuimd heeft de ruit te kuischen en doordien waarschijnlijk de aanrijding te vermijden ;

Overwegende dat geen enkele fout ten laste van het slachtoffer bewezen is ; dat al de veronderstellingen door beklaagden gedaan als louter verzinsel moeten aanzien worden, des te meer dat zij ook in tegenstrijdigheid zijn met de laatste verklaring gedaan door eerste beklaagde zelve, te weten : « dat rijdende van Quatre-Bras naar Moll, den rechterkant van den weg houdende, hij geen ongeval werkte, en, terugkomende van Moll naar Quatre-Bras, ditmaal den linkerkant houdende, hij een schok gevoelde ; dat hij nochtans tijdens deze heen en weer rit geene andere auto op den weg ontmoette » — hetgeen, ten andere, door getuige G. M. bekrachtigd werd ;

Overwegende dat, in de veronderstelling zelfs dat het slachtoffer zich in liggende houding zoude bevonden hebben op den weg vóór het ongeval, — hetgeen nochtans de beklaagde in gebreke blijven te bewijzen, — dit feit niets zoude ontnemen aan de verantwoordelijkheid der beklaagden, daar zij zich op het oogenblik van het ongeval onder toepassing bevonden van verschillende wetsbepalingen op het verkeer ;

Overwegende dat deze zienswijze nog bekrachtigd wordt door het verslag van den heer Dokter Cohrs, die ten stelligste verklaart, dat het slachtoffer gevat werd, zooniet zittend op zijn rijwiel, minstens recht staande, en dat de veronderstelling, dat het slachtoffer op den weg lag vóór de aanrijding, uitgesloten moet worden, gezien den aard der verwondingen die N. opliep ;

Overwegende dat tegen deze verklaring, diegene afgelegd door den deskundig Joris, niet kan opwegen, om de goede reden dat de vaststellingen door dokter Cohrs gedaan werden, drie of vier uren na het ongeval, terwijl deze van den deskundig Joris slechts elf dagen nadien plaats grepen ; en vooral nog, omdat de vaststellingen door deskundig Joris gedaan, zooniet onmogelijk gemaakt, toch veel vermoelijk werden door het feit dat beklaagden ruimschoots den tijd gehad hebben de sporen der aanrijding te doen verdwijnen, hetgeen zij ten andere in zekere mate gedaan hadden ;

Overwegende ten slotte dat de gansche handelwijze van beklaagden ter plaatse van het ongeval, hunne opmerkingen, hunne persoonlijke vaststellingen, hunne vragen en antwoorden op het oogenblik der aanrijding, hunne houding na het ongeval, genoegzaam uitwijzen dat het doodelijk ongeval waarvan N. E. het slachtoffer geweest is, aan hunne schuld te wijten is ;

Overwegende dat V. V. zich rechtstreeks plichtig gemaakt heeft aan de betichting hem ten laste gelegd ;

Overwegende inderdaad dat hij voor plicht had, wetende dat zijn broeder ongewoon was deze auto te besturen, kennende den min of meer dronken toestand waarin hij verkeerde, en wetende dat hij aangedaan was van zenuwstoornis — (zie medicaal attest van dokter Vanhelst, bl. 28) — niet alleen te beletten dat V. L. het stuur nam, a fortiori, hem niet te vragen van dit hun vertrek uit Beverloo in handen te nemen ;

Overwegende dat deze fout van tweeden beklaagde nog verergerd wordt door het feit dat hij, eigenaar van den auto, geen gevolg gaf aan de vraag hem door zijn broeder gesteld, die naar den ruitenkuischer vroeg ;

Overwegende dat tweede beklaagde eigenaar van den auto, zonder twijfel gezag had, of minstens moest hebben op eersten beklaagde, zijn jongeren broeder ;

Overwegende dat niet alleen pleegt het wanbedrijf voorzien bij art. 418 en 419 S. W. B. diegene die de stoffelijke daad daartoe stelt maar insgelijks diegene die, hetzij bij onthouding van zijnenwege, hetzij door bevel aan derden gegeven, de onvoorzichtigheid begaat ; (Verbrek. 3 Maart 1924 — Luik 28 October 1919 — Pand. Pér. 1910 n° 135 — Brussel 3 November 1907 — Pas. 1918-11-217).

Overwegende dat de betichting voorzien onder litt. B. der dagvaarding ten laste van eersten beklaagde insgelijks bewezen is ; dat het zonder belang ter zake is te weten dat na het ongeval zijn broeder Victor het stuur van het autovoertuig in handen genomen heeft ; dat het materiele feit van zich niet ter plaatse van het ongeval te behouden om de noodige vaststellingen toe te laten, het wanbedrijf daartoe stelt ;

Overwegende dat de openbare veiligheid vergt dat personen die zoo min tel maken van menschenlevens, wijl zij na het ongeval veroorzaakt te hebben, teruggekeerd zijn ter plaatse, het slachtoffer op den openbaren weg hebben zien liggen en verkozen hebben dit te laten dood bloeden en te vluchten, in de onmogelijkheid gesteld worden van zulke misdrijven nog te plegen ;

Overwegende dat in den loop der debatten Mter Geraets, advocaat te Hasselt, zich namens N. J., landbouwer, wonende te Baelen, handelende zoo in eigen naam als in hoedanigheid van hoofd der gemeenschap bestaande tusschen hem en zijne echtgenoot T. M. E., en handelende tevens als voogd der minderjarige kinderen, « aangenomen tot de kosteloze rechtspleging door vonnis dezer Rechtsbank in dato zeventienden juni 1933 » — als burgerlijke partij gesteld heeft tegen beide beklaagden en hunne solidaire veroordeeling vraagt tot betaling eener som van 320.000 fr. als schadevergoeding met de wettelijke intresten en de kosten ;

Overwegende dat deze eisch ontkankelijk is ;

Overwegende dat de minderjarige N. J., geboren den 16 November 1924 en N. A. A., geboren den 22 December 1927 door den dood van hunnen vader eene zedelijke schade geleden hebben, dewelke des te grooter is dat zij reeds het ongeluk gehad hebben hunne moeder te verliezen ; dat deze schade door het toekennen eener vergoeding van 20.000 frank voor elk in redelijke mate zal hersteld zijn ;

Overwegende dat er aan de ouders van het slachtoffer insgelijks eene vergoeding voor zedelijk leed dient toegekend te worden ; dat deze schadevergoeding rekening houdende dat het slachtoffer een nieuw huishouden gesticht had en reeds twee kinderen had, billijk op de som van 500 fr. voor elk kan geschat worden ;

Overwegende dat het ontegensprekelijk vaststaat, zoowel uit de verklaring van den dokter die het slachtoffer na het ongeval onderzocht heeft, als uit de verklaring der getuigen die, na de botsing, het slachtoffer hebben hooren kermen en kreunen, dat dit nog geruimen tijd geleefd en geleden heeft ; dat het slachtoffer vermoedelijk afgrijpselijke pijnen onderstaan heeft, gezien den aard der verwondingen en waarvoor het dient schadeloos gesteld te worden ; dat eene som van 8000 fr. om deze pijnen en smarten te herstellen als niet overdreven voorkomt ;

Overwegende dat het slachtoffer, rekening houdende met het dagelijksch loon van 38,90 frank, dat hij ten tijde van het ongeval verdiende, eene jaarlijksche renten inde van 38,90 x 300 = 11.670 frank ;

Overwegende dat na aftrek van 4080 fr. — ruim 35 % — voor eigen onderhoud van het slachtoffer het jaarlijksch verlies onderstaan door dezes rechthebbenden eene som van 7.590 frank bedraagt ;

Overwegende dat geboren den 21 April 1903, N. P. E. op den dag van het ongeval den ouderdom van 28 jaar bereikt had ; dat volgens de sterftetafels gehecht aan het K. B. van 21 September 1926, hij nog 32 jaar winstgevendens arbeid tellen ging ;

Overwegende dat het kapitaal nodig om aan de rechthebbenden van het slachtoffer een jaarlijksche rente van 7390 fr. te verschaffen rekening houdende met eene kapitalisatie van 5 % de som van 7590 x 15.8026 = 119.942,26 frank bedraagt ;

Overwegende dat dit kapitaal niet dient verminderd te worden met 10 % uit reden van het voordeel dat de burgerlijke partij zoude genieten door de onmiddellijke ingetreding van die som, de wisselvalligheden van het leven kunnen zoowel ten voordeele als ten nadeele der burgerlijke partij vallen ;

Overwegende dat er nog eene som van 809 frank dient toegekend te worden aan de burgerlijke partij voor begrafeniskosten ;

Om deze beweegredenen :

De Rechtsbank statueerende wedersprakelijk verklaart de beide betichten voornoemd plichtig aan de feiten hun in voorgaande dagvaarding ten laste gelegd ;

Diensvolgens veroordeelt hen voor het eerste feit, de eerste : tot eene gevangzitting van 10 maanden en eene geldboete van 500 fr. gebracht op 3.500 fr. subsidiairlijk, drie maanden gevang ; de tweede : tot eene gevangzitting van acht maanden en eene boete van 500 fr., gebracht op 3.500 fr. subsidiairlijk drie maanden gevang.

De eerste daarenboven voor het tweede feit : tot een gevangzitting van ééne maand en eene geldboete van 200 fr. gebracht op 1400 fr. subsidiairlijk twee maanden gevang.

Veroordeelt beide betichten solidairlijk tot de kosten van het rechtsgeding, berekend in somma op fr. invorderbaar bij lijfswang waarvan de duur bepaald is op ééne maand ;

Ontzegt beide beklaagden het recht voortaan nog een motorvoertuig te sturen. — Zegt dat deze ontzegging aanvang zal nemen 15 dagen na de uitspraak van dit vonnis.

Akte gevende aan de burgerlijke partij harer aanstelling en over haren eisch beslissende, veroordeelt beide beklagden solidaire aan de burgerlijke partij qualitate qua te betalen de som van 178.751,26 fr., met de wettelijke intresten en de kosten harer aanstelling. Zegt dat deze som zal inbaar zijn bij middel van lijfswang waarvan de duur bepaald is op vijf maanden.

En aangezien het Openbaar Ministerie de onmiddellijke aanhouding vraagt van betichten.

Zegt dat er geen plaats grijpt de onmiddellijke aanhouding te bevelen.

N. B. — Beroep is tegen dit vonnis ingeslagen door beide betichten.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE MECHELEN

1 JULI 1933.

Voorzitter : M. Dujardin.
Pl. : Mters Van Kesbeek en H. Schiltz.

AANSPRAKELIJKHEID. — SCHADEVERGOEDING BIJ ONGEVAL. — WERKLOOZENSTEUN MAG NIET VAN DE VERSCHULDIGDE VERGOEDING AFGETROKKEN WORDEN.

De steun die een werkloze trekt van het Crisisfonds, mag niet ten goede komen aan een voor een ongeval, door dezen werkloze opgelopen, aansprakelijke persoon; het bedrag van dezen steun mag niet van de door den dader verschuldigde vergoeding afgetrokken worden. Deze steun moet inderdaad gelijk gesteld worden met bedragen die aan het slachtoffer toekomen ten gevolge van eigen storting of van een welwillende hulp.

Een fietser, die op een groote baan achter een auto rijdt terwijl er een fietsweg naast deze baan loopt, begaat een fout.

O. M. en Fiersen t/ Van Linthout.

Aangezien het feit bewezen is door het onderzoek in zake gedaan;

Aangezien F. M., bijgestaan door Mter Schiltz, advocaat, zich in zake als burgerlijke partij heeft aangesteld en de veroordeeling van den betichte heeft gevraagd ten einde hem te betalen aan som van 16.698,75 fr. en de kosten door hem gedaan, dit ten titel van schadeloosstelling, met de intresten en den lijfswang en de benoeming van een of drie deskundigen;

Aangezien deze vraag ontvankelijk is en gegrond ten beloope van 4.599,38 fr. zooals hierna gezegd;

Aangezien betichte, met zich op den openbaren weg te begeven met een voertuig waarvan de remmen niet geregeld waren en niet regelmatig werkten, en met een ander voertuig te volgen op zulken afstand dat het hem niet mogelijk was tijds te stoppen, eene onvoorzichtigheid heeft begaan en zijne verantwoordelijkheid heeft medegebracht, maar dat de burgerlijke partij ook een onvoorzichtigheid heeft begaan met per fiets te rijden achter een voertuig, op een groote baan, wanneer er nevens deze laatste een veloweg bestond die hij moest gebruiken, vermits verschillende gelegenheden bestonden om die velobaan te nemen;

Aangezien de verantwoordelijkheid der beide partijen in zake is vastgesteld en door ieder voor de helft dient gedragen te worden;

Aangezien het bedrag der dokters- en verplegingskosten beloopt 2.288,65 fr. en niet betwist wordt; dat de schade aan rijwiel en klederen mag geschat worden op 600 fr.

Aangezien de duur der werkonbekwaamheid 't zij vijf maand voor de volledige onbekwaamheid door deskundigen vastgesteld, niet kan betwist worden, maar dat de betichte het bedrag van het jaarlijksch loon door de B. P. opgegeven betwist;

Aangezien de B. P. ter zitting heeft bekend dat zij op het oogenblik van het ongeval werkeloos was en van den steun, door het Crisisfonds uitbetaald, genoot;

Aangezien die steun moet gelijk gesteld worden, hetzij met de bedragen die men zich verschafft heeft door voorafgaandelijke en eigen storting, hetzij met een welwillende hulp, maar die in beide gevallen niet kan ten bate komen van diegene die zijn verantwoordelijkheid heeft verpand met het plegen van eene schadelijke daad waarvoor hij tot schadevergoeding gehouden is;

Aangezien daarenboven de B. P. gehouden zal zijn den steun die zij gedurende hare werkonbekwaamheid van het Crisisfonds genoot, terug te betalen aan die instelling in de mate van de ontvangsten vergoeding en er dus geen reden bestaan rekening te houden van dit bedrag in de te ramen schadevergoeding.

Aangezien het jaarlijksch loon van 12.744,29 frank dient aangenomen te worden als basis, wat uitmaakt voor vijf maand onbekwaamheid, 5.310,10 fr.;

Aangezien de schade voor pijn en smarten mag geschat worden op 1.000,— fr.;

Aangezien voor wat aangaat de vermindering der werkracht waarover de burgerlijke partij klaagt er dient overgegaan tot een bijvoegelijk geneeskundig onderzoek met hierna bepaalde zending;

Aangezien er geen redenen bestaan om den lijfswang te bevelen.

Gezien art. 1 § 1 wet van 24 Juli 1931.....

Om deze redenen :

Veroordelt de Rechtbank wedersprakelijk, den betichte in 50 fr. boete;

Zegt dat de bovengemelde boete ingevolge de wet van 27 December 1928 dient verhoogd met 60 deciem en aldus uitmaken zal 350 fr.;

Verwijst betichte in de kosten vereffend in 't geheel ter somme van 1133,08 fr. eischbaar bij lijfswang vastgesteld op 15 dagen;

Beveelt dat bij gebrek van betaling binnen den wettelijke tijd die geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangzitting van 15 dagen;

En gezien zijn vorig goed gedrag...

Gebiedt dat de uitvoering van het vonnis gedurende drie jaren zal opgeschorst blijven;

Verwijst betichte aan de B. P. de som van 4.599,38 fr. en de kosten door haar gedaan, deze beloopende in 't geheel ter som van 35 fr. Dit alles ten titel van schadeloosstelling;

En vooraleer uitspraak te doen over de vraag van werkvermindering der B. P. Stelt den heer K. Louveaux, wetsdokter te Mechelen, als deskundige aan, teneinde in een omstandig verslag de graad van gedeeltelijke werkrachtvermindering waaraan het slachtoffer geleden heeft en gebeurlijk nog lijdt, vast te stellen, alsook vast te stellen of deze werkrachtvermindering bestendig is of niet in elk geval er den duur van te bepalen;

Voorbehoudt voor dit der kosten.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE ANTWERPEN

8° KAMER — 9 OCTOBER 1933

Voorzitter : M. Verstraete.
Rechters : MM. De Clercq en Noppe.
Op. Min. : M. Van Hille.

WET OP DE VERZEKERING TEGEN GELDELIJKE GEVOLGEN VAN OUDERDOM EN VROEGTIJDIGEN DOOD. — VERJARING VAN HET MISDRIJF. — UITGANGSPUNT. — DUUR.

Krachtens de wet van 24-12-1928, gaat de verjaring in bij een openbare rechtsvordering voortvloeiende uit een inbreuk op de bepalingen der wet op de verzekering na verloop van 1 jaar sedert den dag waarop het dienstcontract ophoudt. Luidens artikel 21 van het Wetb. van strafvordering kan die duur met 1 jaar verdubbeld worden wanneer de verjaring binnen het jaar onderbroken wordt.

O. M. t/ Peeters.

Aangezien krachtens de wet van 24-12-1928 de verjaring ingaat bij een openbare of burgerlijke rechtsvordering voortvloeiende uit een inbreuk door een werkgever gepleegd op de bepalingen der wet van 10-12-1924 gewijzigd door de wet van 14-7-1930 op de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom en vroegtijdigen dood, na verloop van 1 jaar sedert den dag waarop het dienstcontract ophoudt, en zulks volgens de onderscheiden tijdstippen bepaald bij art. 21 van het Wetb. van strafvordering;

Aangezien luidens gezegd art. 21 van het wetboek van strafvordering de duur der verjaringen verdubbeld wordt wanneer de verjaring door daden van onderzoek of van vervolging gestuit of onderbroken wordt; dat bijgevolg in zake de verjaring slechts eindigt 1 jaar na de laatste daad van onderzoek of van vervolging;

Aangezien het vaststaat dat Dillen slechts tot de maand November van het jaar 1931 bij betichte in dienst gebleven is en dat de eerste daad van vervolging en onderzoek dagteekent van 25 April 1933; dat er dus voor gezegd feiten verjaring bestaat;

Aangezien echter Bruyninck tot den 7den Juli van het jaar 1932 bij betichte werkzaam is gebleven; dat de verjaring van het misdrijf echter geldig onderbroken werd terwijl de tijd nog loopend was, en namelijk door het betekend beroep van het O. M.;

Dat diensvolgens voor wat de afhoudingen betreffende den werkmán Bruyninck aangaat, betichte zich niet op verjaring mag beroepen;

Aangezien ten gronde slechts bewezen is gebleven dat betichte verzuimd heeft 13 zegels van 25 fr. op de pensioenkaart van Bruyninck te plakken;

Dat bijgevolg het getal der tegen hem weerhouden overtredingen van 63 tot 13 dient herleid te worden;

Om deze redenen :

Gelet op art. 39.40.43 W. 10-12-1924 gewijzigd door die van 20-7-1927 art. 63.64-71 W. 14-7-1930;

De Rechtbank bevestigt het vonnis in eersten aanleg geveld voor wat de verjaring aangaat en spreekt betichte vrij voor de vier storting betreffende den werkmán Dillen;

Hervormt het vonnis voor wat de 63 storting betreffende den werkmán Bruyninck aangaat, zegt voor recht dat er slechts 13 overtredingen in plaats van 63 begaan zijn geweest, en veroordeelt hem diensvolgens tot 13 boeten van 5 fr. 77 of 13 x 1 dag;

Spreekt betichte vrij voor de vervolgingen wegens de overige storting;

Beveelt verder dat betichte het bedrag der storting overeenkomstig de Koninklijke Besluiten aan de algemeene lijfrentekas zal overmaken, binnen een maand te rekenen van de uitspraak van het tegenwoordig vonnis;

Veroordeelt betichte tot de helft der kosten.

HANDELSRECHTBANK TE BRUGGE

28 SEPTEMBER 1933.

Voorzitter : M. Vandeputte.
Referendaris : M. Maertens.
Pl. Mter Muylle.

HANDELAAR. — GEZINSVERGOEDINGEN. — VERPLICHTING NIET SPRUITENDE UIT DEN HANDEL. — ONBEVOEGDHEID DER HANDELSRECHTBANK.

De verplichting aan de werkgevers opgelegd gezinsvergoedingen uit te keeren is gemeen aan alle arbeidsovereenkomsten en is dus vreemd aan den handel.

De Handelsrechtbank is onbevoegd om uit te spreken over een vordering in betaling van gezinsvergoedingen ingespannen door de Verrekenkas tegen den werkgever : de oorzaak van deze verplichting van den werkgever is vreemd aan zijn handel.

Bijzondere Verrekenkas t/ Recoules.

Aangezien men zou kunnen beweren dat de verplichting van den werkgever een oorzaak heeft, die niet vreemd is aan zijn handel, daar het om reden van de arbeidsovereenkomst is, dat er gezinsvergoeding verschuldigd is;

Aangezien eischeres de betaling van 190,20 frank opvoert, beloop der gezinsvergoedingen voor zijn personeel, gedurende het jaar 1932;

Dat immers iedere werkgever in geweten den plicht heeft een loon te betalen, dat toelaat een gezin te onderhouden.

Doch aangezien de wetgever, in het art. 37 der wet van 4 Oogst 1930, uitdrukkelijk verklaard heeft dat de gezinsvergoedingen in geen geval een bijvoeglijk loon kunnen zijn;

Dat minister Heyman daarbij verklaard heeft (zitting van 20 Juni 1930) dat de verplichting van gezinsvergoedingen te betalen, niet spruit uit een arbeidsovereenkomst, doch steunt op beschouwingen van maatschappelijke aard, op het belang dat de kinderen van den arbeider goed zouden opgevoed worden.

Dat deze verplichting onderworpen wordt aan het bestaan van een arbeidsovereenkomst of van een dienstverhuring, die aldus niet de oorzaak van de verplichting is, doch een voorwaarde van haar bestaan;

Aangezien de oorzaak van deze verplichting dus dezelfde is voor al wie een dergelijke overeenkomst sluit, hij weze koopman of niet, en bijgevolg vreemd is aan den handel;

Om deze redenen de rechtbank verklaart dat zij om reden van de stof, onbevoegd is om te wijzen, verzendt de partijen naar den bevoegden rechter. Kosten ten laste van eischeres.

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borg, niettegenstaande elk verbaal.

Bestuurlijke rechtspraak

GEMEENTERAADSVERKIEZINGEN. — 1932. — FRASNES-LEZ-GOSSELIES. — HERVORMING EENER BESLISSING DER BESTENDIGE DEPUTATIE VAN DEN PROVINCIERAAD VAN HENEGOUWEN.

Gelet op de beslissing, dd. 2 December 1932, waarbij de bestendige deputatie van den provincieraad van Henegouwen de gemeenteraadsverkiezingen, welke op 9 October 1932, te Frasnes-lez-Gosselies gehouden werden, heeft bekrachtigd, onder de verklaring dat de heer Duvieusart, Jean, die op lijst 1 werd voorgedragen en als gewoon raadslid is uitgeroepen, niet verkiesbaar is wegens gemis van domicilievereischte;

Gelet op het beroep van 2 December tegen deze beslissing door den provinciegouverneur aangeteekend;

Overwegende dat de bestendige deputatie zich steunt op de artikelen 102 en volgende van het Burgerlijk Wetboek om te beslissen dat de heer Duvieusart te Charleroi zijn verkiesbaarheidsdomicilie heeft; dat zij doet gelden dat, wanneer de haard van een burger niet in dezelfde gemeente als de zetel van zijn werkkring en zijne belangen is gevestigd, het de gemeentelijke zetel van dien werkkring is die als plaats van zijn domicilie wordt beschouwd; dat de heer Duvieusart feitelijk met zijn gezin te Charleroi een gehuurd huis betreft waar hij het beroep van advocaat uitoefent en hij dus in deze stad zijn haard en het centrum zijner voornaamste vestiging en diensvolgens zijn werkelijk domicilie heeft;

Overwegende dat belanghebbende, op het oogenblik dat hij te Charleroi een tweede verblijfplaats heeft genomen, door de bij artikel 104 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde verklaring niet heeft laten blijken van het voornemen daarin zijn voornaamste vestiging over te brengen; dat het er dus op aankomt overeen-

komstig artikel 105 van dit wetboek, te onderzoeken of het bewijs dezer bedoeling uit de omstandigheden kan opgemaakt worden;

Overwegende dat uit de stukken van het dossier, zoomede uit het aanvullend onderzoek blijkt dat, alhoewel de heer Duvieusart sinds 1930 te Charleroi een woning heeft gehuurd, hij niettemin te Frasnes, in het door zijn vader betrokken ruime huis, over verschillende vertrekken beschikt, welke uitsluitend voor hem en zijn gezin zijn bestemd; dat hij er met de zijnen iedere week verschillende malen verblijft en logeert; dat diensvolgens de heer Duvieusart en zijn gezin nooit opgehouden hebben een werkelijke woning te Frasnes te hebben;

Overwegende anderzijds dat de heer Duvieusart, ondanks de uitoefening van het beroep van advocaat te Charleroi, geregeld en onafgebroken, als candidaat-notaris zijn vader ter zijde stond voor het beheer van het notariatskantoor dat deze te Frasnes bezit; dat hij daarenboven in deze gemeente ook zijn politieke en maatschappelijke werkkring heeft; dat het diensvolgens geenszins bewezen is dat de heer Duvieusart het centrum van zijn werkkring en van zijn belangen van Frasnes naar Charleroi heeft overgebracht;

Overwegende diensvolgens dat uit de omstandigheden niet blijkt dat de heer Duvieusart de bedoeling zou hebben gehad zijn voornaamste vestiging naar Charleroi over te brengen; dat overigens, moest men aannemen dat er hieromtrent twijfel bestaat, hieruit noodzakelijkerwijze zou dienen besloten tot het behoud van het oorspronkelijk domicilie;

Gelet op de artikelen 65, 3°, en 76 der gemeentekieswet;

Op de voordracht van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken,

Wij hebben besloten en Wij besluiten :

Artikel 1. Bovenvermeld beroep van den gouverneur wordt ingewilligd.

De beslissing der bestendige deputatie van den provincieraad van Henegouwen wordt hervormd voor zoover zij den heer Duvieusart, onverkiesbaar verklaart; voor het overige wordt zij bekrachtigd.

De geloofsbrieven van den heer Duvieusart als gemeenteraadslid, van Frasnes-lez-Gosselies worden geldig verklaard.

Melding hiervan dient gemaakt in het notulenboek der bestendige deputatie op den kant der hervormde beslissing.

Art. 2. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel den 31 December 1932.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

VERGADERING VAN 27 SEPTEMBER 1933.

Nadat de oud-secretaris, Mter Jan Valvekens, een keurig jaarverslag had uitgebracht — dat onze lezers hier onder afgedrukt vinden — en de afgetreden penningmeester, Mter Maurits Lambreghts, de goed gevulde kas had overgedragen, bracht de gewezen Pro-Voorzitter, Mter L. Elebaers, zijn zwanenzang ten gehoor.

Daarop stak het nieuw bestuur van wal. De Voorzitter, Mter K. Van der Planken, bracht een schitterende hulde aan het vorig bestuur, inzonderheid aan den oud-voorzitter, Mter Hillen, wien de meest hartelijke wenschen van spoedig en algeheel herstel werden toegestuurd. De verkiezing van confrater J. Stockmans, tot lid van den Tuchtraad, gaf daarna aanleiding tot een eenparige sympathiebetoging.

Het nieuw bestuur werd onmiddellijk overstelt met een reeks aanvragen tot subsidies uitgaande van Balie-Sport, van de Jubeljaar-Commissie, van de zaalbeuvelingscommissie, enz.. Trots de spartelingen van den schraapzuchtigen penningmeester, Mter F. Matheessens, werden deze aanvragen door het bestuur in gunstige overweging genomen.

De spreekbeurt, door Mter Van Lennep, werd gewijd aan « De Sociologische Rechtsopvatting », behandeld in haar oorsprong, haar wezen, en haar weerslag op de rechtspraak. Het konflikt Rechtszekerheid-Rechtsdoelmatigheid kwam daarbij synthetisch ter sprake. Ook de reactie onlangs tegen de sociologische strekking, namelijk op het gebied der verantwoordelijkheid, losgekomen, werd omstandig door den knappen spreker toegelicht.

Mter M. Lambreghts drukte ten slotte den wensch uit dat het Bestuur krachtadig zou optreden tegen de tweetalige opschriften, welke, in strijd met de bestuurlijke taalwet, de griffies onzer plaatselijke Rechtbanken blijven ontsieren.

Ten slotte werd afspraak genomen voor de Plechtige Openingszitting, welke zal plaats hebben, Zaterdag, 14 October aanstaande, en waarop we door Mter A. Roelens zullen vergast worden op een spreekbeurt waarvan het onderwerp luidt : « Ik zweer de waarheid te zeggen ».

Een gezellig onderonsje sloot deze welgelukte vergadering.

F. D.

DE VLAAMSCHE CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

TIJDENS HET RECHTERLIJK JAAR 1932-1933

Toen mijn achtbare voorganger, Mr Van den Brande, in de vergadering van 19 September 1932 zijn jaarverslag las, konden onze leden nogmaals de verbazende werkzaamheid van het vorige bestuur overblijven. Onder het bezielend voorzitterschap van Mr Jules Franck werden inderdaad niet minder dan 28 bijeenkomsten belegd, waarvan 9

gewone vergaderingen, 9 uitstappen of bezoeken, 7 feestzittingen of lessen en 3 feesten. Toen onze Voorzitter Mr Albert Hillen de plaats van zijn voorganger innam, had hij af te rekenen met een veel-eisende testamentuitvoering.

De plechtige openingszitting, welke werd gehouden den 15 October 1932, scheen echter ook de voorbode te zijn van een vruchtbaar conferentiejaar. Heel de statige assisenzaal was bezet met een voornaam Antwerpsch publiek en op het verhoog zetelde een schitterende vertegenwoordiging van Balie en magistratuur, naast talrijke afgevaardigden van de zusterconferenties. Uw verslaggever behandelde in zijn feestrede «De weg terug» de steeds groeiende kritiek van het stelsel der volkssoevereiniteit en kwam tot het besluit dat deze staatsvorm, ontdaan van zijn woekerende aanwasten ook in dezen zwaren tijd een zeer bruikbaar stelsel blijft om het belang der gemeenschap te dienen.

Wie zou niet de vroolijke herinneringen bewaren aan het schitterend banket dat dien avond werd opgediend? De gemeedelijke atmosfeer was niet uit de lucht en de vriendschap werd bezongen in tinnelende toasten. Ook de revue, voorgedragen door Mr Jules Franck en zijn alter ego Frans Mattheesens, was alweer een model. De geestige revuisten bezongen in zwierige alexandrynen de laatste politieke miserie van verschillende confraters, benutten de onsterfelijke lyriek van Guido Gezelle en de dynamische prosodie van Paul Van Ostaeyen om de laatste gebeurtenissen in 't amoureuse in 't softe en in 't vroede naar behooren te herdenken. En om helemaal Up to date te zijn, wisten zij nog de allerlaatste deuntjes van den klankfilm aan hun inspiratie dienstbaar te maken.

Doch pas waren de laatste echo's van de revue weggestorven of er brak voor de Conferentie een betrekkelijk-lang tijdperk van rust en vrede aan... Dat had, in dezen crisistijd ook weer zijn reden. Het politiek strijdveld, dat zoo menig confrater aantrekt, eischte heel wat werkzaamheid op. Want we kregen, na den politiek vuurpood der gemeenteverkiezingen, in dit gezegende jaar de uitzonderlijke genade van een parlementsonbinding, zoodat de meetingisten ditmaal hun hart eens duchtig konden ophalen. Limburg voerde lijfswang uit tegen onzen voorzitter, en verschillende leden zaten in allerlei partijen op alle hoeken van het land naar de volksgrunst te hengelen. In die dagen was er van Vlaamsche Conferentie haast geen spraak. En tot overmaat van ramp werden we dan nog geteisterd door een bestuurscrisis.

Onze sympathieke voorzitter die met zooveel moed en wilskracht het roer had in handen genomen, viel zoo ernstig ziek dat hij noodgedwongen met weemoed in het hart, van het voorzitterschap moest afzien. Wij kunnen dit overzicht niet voortzetten zonder eerst nog een diepgevoelde hulde te brengen aan Mr Albert Hillen, met den wensch dat wij zijn jonge veerkrachtige verschijning spoedig in ons midden terugzien met den zwier en den luister van voorheen.

.....Doch inmiddels moest onze Conferentie op zoek naar een anderen voorzitter. Dat gebeurde in de zitting van 13 Januari. Het bestuur stelt voor, in tijdelijke vervanging van Mr Hillen, een voorzitter aan te duiden in den persoon van Mr Herman De Jongh. Daarmee ging iedereen akkoord behalve Mr De Jongh zelf. En na heel wat palabers, na een gloedvol oratorisch moment van Mr Struyckers vond de Conferentie haar ondervoorzitter Mr Elebaers, bereid in te gaan op het algemeen verzoek om de taak van Mr Hillen voort te zetten.

Daarna kon de Conferentie hare werkzaamheid hernemen. De gewone vergaderingen werden ongeveer om de maand belegd. We kregen enkele jonge Confraters te hooren die optraden met een zeer degelijke korte voordracht. Zoo sprak Mr R. van Lennep over de wet van 1932 betreffende de wederzijdse plichten der echtgenooten. De zeer wetenschappelijk-aangelegde spreker wist met veel scherpzinnigheid enkele twistvragen te belichten.

Mr Herman Jacob kwam nadien voor den dag met een onderwerp uit het verzekeringsvak, dat hij met zooveel bevoegdheid behandelde. Hij schetste de keitering welke waar te nemen is in de opvatting der landverzekering en onderlijnt de sociale stroomingen welke het privaatrecht ook hier sterker en sterker beïnvloeden. Mr Robert Van de Putte was de spreker op de Maartvergadering en belichtte enkele gezichtspunten van het politiek misdrijf, onderwerp waarvan de spreker een diepgaande studie heeft gemaakt. Geheel ad rem werd de volgende zitting gehandeld, door Mr Jozef Arts, over de nieuwste rechtspraak betreffende de quasi-delicte aansprakelijkheid.

Een eigenaardige verpoozing in het gewone leven der Vl. Conferentie bracht het misselijk incident dat enkele confraters hebben gemeend te moeten in het leven roepen naar aanleiding van de klacht welke werd ingediend tegen confrater Jan Timmermans. Laten wij deze feiten niet meer op-rakelen: Zij liggen trouwens nog versch genoeg in het geheugen onzer leden. Laten wij enkel nog aanstippen dat de overtalrijke vergadering van 1 Juni 1933, na openhartig hooggestemd debat, met een roerende eensgezindheid de drijfverien tegen Mr Timmermans met een klinkend protest in het niet deed verdrinken. De waardige dagorde welke te dezer gelegenheid werd aangenomen staat te lezen in het Rechtskundig Weekblad van 4 Juni.

Zoo verliep de gewone werkzaamheid van onze Conferentie tijdens het vorig rechterlijk jaar.

Laten wij nog even aanstippen dat inmiddels ook werd gezorgd voor de vroolijke noot. Het stagistensouper hetweek op 22 Februari werd opgediend bracht ouderen en jongeren gezellig bij elkaar, aan den feestelijken disch, in de Van Helmontzaal. De welsprekendheid der stagisten kwam ongedwongen los. Vooral de maiden-speech van Mter Carnoy maakte furore. Zijn nieuwste vergelijkingpunten tusschen het ras der stagisten en de physiologische werkzaamheden der herkauwers waren een echte revelatie. Vaderlijke raadgevingen werden daarop heel welsprekend ten beste gegeven door Mter Gaston Van den Bergh, die op den hoogsten stoel was geklommen om een klein beestje zichtbaar te zijn. De Stagistenrevue onder regie van Mr Edward Hendrickx behaalde een stormachtigen bijval.

En bij het begin der vakantie werd een reusachtige fietstocht belegd naar het Groot-Hertogdom. Over de «Ronde van Luxemburg» hebben de sportieve bladen weinig gerept. Het schijnt dat Mter Lambreghts en Van den Brande — hun extremisme getrouw — een duchtigen voorsprong hadden op de meer passieve elementen.

De Bestuursverkiezing nam den omvang van een zeer ingewikkelde gebeurtenis, met het zeer hoopvolle gevolg dat een model-bestuur aan het roer kwam. Wij hebben hun in zooverre de taak vergemakkelijkt dat het hun niet zoo zwaar zal vallen beter te doen dan wij, en tijdens het pas-begonnen jaar onze dierbare Conferentie op te voeren naar hooger en bloei.

Vlaamsche Conferentie der Balie van Brugge

VERGADERING VAN 3 OCTOBER 1933

Op 3 October 1933 hield de Jonge Balie haar eerste vergadering van het nieuw rechterlijk jaar.

Op het programma waren twee voordrachten aangekondigd namelijk over de wetten betreffende de vermindering van de huurprijzen der handels-huizen en betreffende de vermindering der pacht-prijzen der landeigendommen.

Alleen de eerste wet kon besproken worden.

Het werd op zeer gegronde wijze gedaan door Mter Willy Blondeel.

Hij behandelde opvolgend het algemeen karakter der wet, meende, in tegenstrijd met anderen, dat ze geen grond vond in de leer van het onvoor-zienbare maar eerder aansloot bij de leer van artikel 1156 van het Burgerlijk Wetboek en onder-zocht in hoever de nieuwe voorschriften albreuk deden aan het beginsel dat de vrijelijk gesloten overeenkomsten als wet gelden voor de partijen.

Daarna onderzocht hij de voorwaarden opdat de wet zou toepasselijk zijn en meende, in strijd met de beweringen van Pavard dat men ook voor een mondelinge huurovereenkomst, soms vermindering mocht vragen.

De bestanddeelen die de vermindering bepaalden en de grens aan de vermindering gesteld door de hypothecaire lasten in sommige gevallen, de terugwerkende kracht van de vermindering en de regeling der teruggaven bleken ook aanleiding te geven tot moeilijkheden in de toepassing.

Verder werd de verbreking der huurovereen-komst onderzocht. De voorwaarden opdat verbreking zou mogen gevraagd worden, de termijn waar-binnen het moest gedaan worden en de rechtsgevolgen van de verbreking voor elke der partijen.

Ten slotte werd, ten minste in de groote lijnen onderzocht welke procedure moest gevolgd worden, welk rechtscollege bevoegd was en in welken aanleg de vonnissen geveld werden.

In dit laatste deel bleken echter minder moeilik-heden voorhanden te zijn. Alleen werd onderzocht of het verzoekschrift en het proces-verbaal van niet-overeenkomst moesten beteekend worden. Voor de beteekening wordt ingeroepen dat deze beide stukken vereischt zijn op straf van nietig-heid der dagvaarding en dat wat niet beteekend werd, naar een oog beginsel, steeds als niet be-staande werd aanzien. Tegen de noodzakelijkheid van het gebruik dier vormen wordt ingeroepen dat de procedure voor den Vrederechter steeds zeer eenvoudig is, dat artikel 7 derde lid in fine deze noodzakelijkheid wel schijnt uit te sluiten wanneer het bepaalt dat «deze dagvaarding de vermeldin-gen bevat vereischt bij artikel 1 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtspleging». Elke dagvaarding die aan deze vereichten voldoet schijnt wel daar-door zelf volledig rechtsgeldig te zijn.

Bij de discussie werden veel punten opgeworpen en bleek er dat de kwestie der onderhuurders wel eens moeilijkheden van verschillende aard kan medebrengen.

Een geval gaf aanleiding tot botsing tusschen verschillende reeds gevormde opvattingen.

De brouwers waren de helden der bespreking. Zij immers huren gewoonlijk van particulieren herbergen, die ze dan voortverhuren aan herberg-iers, vaak zonder rechtstreeksche winst maar met de bedongen voorwaarde dat de herbergier alleen hier van den betrokken brouwer mag tappen.

Artikel één van onze wet bepaalt dat «de aan-vraag tot vermindering enkel mag ingediend (worden) door den huurder mits hij persoonlijk een handel drijft in het vast goed of indien daarin voor zijne rekening, een handel wordt gedreven». In de voorbereidende besprekingen wordt gezegd dat met dien tekst bedoeld is: de toepassing van de wet te ontzeggen aan de nijverars die onroerende eigendommen huren om ze over te verhuren aan onderhuurders die zich bij hen moeten voorzien van de koopwaren die in het gehuurde goed afge-zet worden.

De brouwers zijn dus ongetwijfeld bedoeld. Dus mogen de brouwers zelf de vermindering niet vragen, maar de herbergiers mogen ze stellig tegen hen vragen.

Blijft de vraag of de brouwer tegen wien ver-mindering wordt gevorderd zijn verhaal mag uitoe-fenen tegen den eigenaar-hoofdverhuurder.

Pavard meent dat de brouwer geen verhaal heeft, Loir praat om de zaak heen en de anderen schijnen de vraag niet bedacht te hebben. Geen enkele schrijver heeft ze scherp ontleed.

De spreker en de leden geraken het echter wel eens dat het verhaal ook voor die brouwer moge-lijk is.

De billijkheid eischt het en de bepaling dat de eischer zelf de handel moet drijven in het verhuurde goed, werd bij artikel één gevoegd waar over de rechtstreeksche vraag spraak is. Ze werd niet ge-voegd bij artikel 2, 4e lid waar het recht van ver-haal aan alle hoofdhouders zonder eenige beper-king of uitsluiting wordt toegestaan.

De bespreking wordt gesloten verklaard wan-neer het gewone sluitsuur reeds voorbij is en de voorzitter bepaalt met algemeene instemming, dat de voordracht over de vermindering der land-pachten a.s. Dinsdag, zal doorgaan.

Bibliographie

E. VAN DIEVOET: De wet van 10 Augustus 1933 op de Vermindering van de Pachtprijzen (met de medewerking van J. Forget en J. Rondou): Boekhandel René Fonteyn-Leuven-1933.

Niemand was er meer toe geroepen een werk te schrijven betreffende de nieuwe wet op de vermin-dering van de pachtprijzen dan Prof. Van Die-voet die zulk belangrijk aandeel heeft genomen aan heel de jongste wetgeving op het gebied van het pachtrecht.

Het boek dat zoo pas komt te verschijnen is niet alleen een commentaar op de nieuwe wet, het is een uitstekende wetenschappelijke studie waarin de wettelijke bepalingen evenzeer van uit economisch als van uit juridisch standpunt worden belicht. Heel het werk is bijzonder duidelijk en klaar en wanneer de jurist er de meest waardevolle gegevens in vindt, zal ook de leek op de meest bevattelijke wijze aangaande het vraagstuk der vermindering van de pachtprijzen volledig worden ingelicht. Bijzonder belangrijk is het hoofdstuk dat gewijd wordt aan de manier waarop mogelijke vermindering wordt toegepast, uiteenzetting die steunt op staathuis-houdkundige en statistische gegevens betreffende de prijzen van de landbouwproducten en de evolu-tie van de huurwaarde der landerijen.

Verder worden uitvoerig de voorschriften der procedure besproken en uitgelegd bij middel van de parlementaire besprekingen.

Verscheidene bijlagen verhoogen ten zwaarste het nut van het boek, namelijk meerdere tabellen be-treffende de middenprijzen gedurende de laatste jaren van de meeste landbouwproducten, alsook eene reeks formules voor de praktische procedure.

Konden al onze nieuwe wetten beschikken over zulk uitstekend, bevoegd en klaar commentaar, heel wat bewijzingen zouden in de rechtspraak achter-wege blijven.

Dit boek zal zonder twiifel een zeer uitgebreide kring belangstellenden vinden.

Wetgeving

WETSVOORSTEL
houdende aanvulling van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek betreffende de gevonden zaken.

TOELICHTING

Mevrouw, Mijnheer,

Ons Burgerlijk Wetboek behelst bijna geen be-palingen omtrent de gevonden zaken.

Behalve artikel 716, dat handelt over de schatten, en artikel 717 dat bepaalt dat de rechter over de gevonden zaken, wier eigenaar zich niet aanmeldt, worden geregeld door bijzondere wetten, is het al-leen artikel 2279 dat aan dengene die een zaak heeft verloren of van wien een zaak werd gestolen, toelaat het gedurende drie jaar, te rekenen van den dag van het verlies of van den diefstal, terug te vorderen van hem in wiens handen het zich bevindt, behoudens voor dezen laatste het recht van verhaal tegen hem van wien hij de zaak heeft.

Er bestaan enkele bijzondere wetten op sommige gevonden, verloren of niet teruggevonden voorwer-pen, onder meer voor de roerende zaken neerge-legd in de griffies der rechtbanken, voor de in de toikanoren achtergelaten waren, voor de aan de post toevertrouwde sommen voor de voorwerpen vergeten in de rijtuigen en afhankelijkheden van de spoorwegexploitaties.

Er bestaat geen algemeene wet.
Geenerlei bepaling stelt vast aan wie de verloren zaken toebehooren. Men heeft beweerd, steunende op de artikelen 539 en 713 van het Burgerlijk Wet-boek, dat de Staat er eigenaar van wordt, maar dat is een klaarblijkende juridische dwaling ver-mits de verloren zaken een eigenaar hebben die zich te allen tijde kan aanbieden.

De vinder kan evenmin eigenaar worden door het feit alleen dat hij de zaak gevonden heeft, vermits hij deze zal dienen terug te geven aan den eigenaar die ze opeischt. Trouwens, het recht van op-vordering voorziet bij artikel 2279 bewijst dat het bezit van de zaak geen recht van eigendom kan verleenen aan den vinder.

Bij gemis van wetsbepalingen, hebben de plaat-selijke overheden getracht daarin te voorzien met onder meer het overhandigen der gevonden voor-werpen aan het politiekantoor voor te schrijven. Ijdele poging, vermits het Hof van Cassatie heeft geoordeeld dat de desbetreffende gemeentereg-lingen onwettelijk zijn.

In feite worden een groot aantal gevonden zaken ter bewaring gegeven in de politiekantoren, vooral in de groote steden, waar aldus zaken worden op-gestapeld die er ter beschikking van de eigenaars worden gehouden, gedurende een zekeren tijd, die van de eene gemeente tot de andere verschilt. Te Brussel, bij voorbeeld, is het zes maand, te Sint-Gillis één jaar en zes weken. De gemeente Sint-Joost-ten-Noode bewaart de voorwerpen gedurende drie jaar. Hetzelfde gebeurt te Schaarbeek, waar er onderscheid wordt gemaakt tusschen de beder-fbare zaken en de andere: de eerste worden over-gemaakt aan de vindsters, hetzij eenige dagen, hetzij zes maanden na de in bewaringgeving.

De niet door de eigenaars of door de deponen-ten binnen den bepaalden termijn opgeëischte za-ken worden over het algemeen openbaar geveild ten bate van de gemeentekas of van de commissie van openbaren bijstand.

Dit alles is onwettelijk.
Van den anderen kant, kan de opeenstapeling van de gevonden voorwerpen in de gemeenteloka-len aanleiding geven tot misbruiken die dienen voor-komen te worden.

Kortom, er zijn nieuwe wettelijke bepalingen noodig.

Wij meenen dat de wet al wie een zaak vindt verplichtten moet ze aan de gemeenteverheid te overhandigen en dat deze de zaken moet kunnen laten verkoopen na een redelijken termijn ten bate van de Commissien van openbaren bijstand.

* * *

Wat betreft de zaken verloren of achtergelaten in de voertuigen of aanhoorigheden van de openbare ondernemingen voor vervoer, voorziet de wet van 28 Februari 1860, van kracht op de vondsten in de lokalen en aanhoorigheden van de spoor-wegexploitaties, het volgende:

«De bepalingen van het decreet van 13 Augustus 1810 (t. t. z. de verplichting tot een openbare veiling over te gaan) zijn van toepassing op de zakken, kisten, koffers, pakken en andere zaken die, om vervoerd te worden binnen het Koninkrijk, toe-vertrouwd werden aan de exploitatie van de Staats-spoorwegen en vergunninghoudende maatschappij-en of particulieren, wanneer zij niet zijn opgevor-derd binnen de zes maanden na de aankomst op de plaats van bestemming, evenals op de zaken ver-geten of achtergelaten in de stations, kantoren, rij-tuigen, wachtzalen en andere aanhoorigheden van deze exploitaties».

Wij meenen dat deze bepaling moet uitgebreid worden tot alle ondernemingen van openbaar ver-voer, derwijze dat gemeenschappelijke regels gel-den.

De Maatschappij der Brusselsche Tramwegen houdt de in haar rijtuigen gevonden zaken geduren-de één jaar en één dag ter beschikking van hun eigenaar.

Daarna worden zij geveild en de opbrengst van den verkoop wordt afgedragen aan een vereeniging van onderlinge hulp, opgericht door haar personeel. Wij meenen dat de zaken gevonden of achterge-laten in de aanhoorigheden van alle ondernemingen van openbaar vervoer, zoowel van de tram- en van de autobusmaatschappijen, als van de Naamloze Maatschappij der Belgische Spoorwegen, openbaar moeten verkocht worden ten bate van den Staat, die over het algemeen de vergunningen verleent, en die op elk gebied het best aangewezen is om van de opbrengst van den verkoop te genieten.

Armand HUYSMANS.

WETSVOORSTEL

houdende aanvulling van de bepalingen van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek, betreffende de gevonden zaken.

EENIG ARTIKEL.

Volgende bepalingen toe te voegen na artikel 2280 van het Burgerlijk Wetboek:

Art. 2280a. — Hij die een verloren zaak vindt, waarvan hij den eigenaar niet kent, moet deze zon-der verwijf overhandigen aan het gemeentehuis van de plaats waar zij is gevonden.

De aldus overhandigde zaken worden ter be-schikking gehouden van hun eigenaars of dezer rechthebbenden gedurende een termijn van zes maanden, te rekenen vanaf hun overhandiging. Na verloop van dezen termijn, worden de niet opge-vorderde zaken openbaar geveild ten bate van de Commissie van openbaren bijstand van de plaats waar de zaak is gevonden.

Art. 2280b. — De zaken, vergeten of achtergela-ten in de rijtuigen of in de aanhoorigheden van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen en van alle vergunninghoudende onderneming van openbaar vervoer, worden gedurende zes maanden ter beschikking gehouden van hun eigenaars of van dezer rechthebbenden.

Bij het verstrijken van dezen termijn worden de niet opgevorderde zaken openbaar geveild ten bate van den Staat en te diens beaarsstiging.

Art. 2280c. — Indien de overhandigde zaken be-derfelijk zijn of hun bewaring overdevren kosten vergt, mogen hun bewaardhouders onmiddellijk den openbaren verkoop gelasten.

Art. 2280d. — De eigenaar heeft alleen recht op de opbrengst van den verkoop, indien zijn vorder-ing bijaldien zij ontvankelijk is, binnen den termijn van twee jaar vanaf den dag van den verkoop wordt ingediend.

Art. 2280e. — De gemeenteoverheden en de be-waardhouders van verloren zaken zullen een register houden waarin deze worden ingeschreven per volg-nummer, met aanduiding van den datum der be-waargeving, van den aard der zaak, van de plaats waar zij gevonden werd, van naam en adres van den vinder, en van den datum van teruggave of verkoop.

Armand HUYSMANS.

A. LIGY.

Ingezonden Bijdragen

INGEZONDEN BIJDRAGEN

Wij ontvingen van Mr Paul Struye het hieron-derstaand schrijven:

Waarde Confraters,

Ik dank U om de welwillende opname van mijn schrijven van 4den Oktober l.l.

Mag ik U nochtans laten opmerken dat U een nieuwe vergissing begaat, wat de feitelijke toestand van het arrondissement Brussel betreft?

U schrijft: «Het staat vast dat er wel degelijk in het arrondissement Brussel 700.000 personen zijn die zuiver Vlaamsche gemeenten bewonen.»

Dit is nogmaals onjuist.

In de werkelijkheid, is de toestand deze: die 700.000 personen maken de bevolking uit

1° van het zuiver Vlaamsch gedeelte van het ar-rondissement (circa 350.000 inwoners);

2° van twaalfalve gemeenten, met Vlaamschpre-kende meerderheid: Anderlecht, Molenbeek, Jette, Woluwe, enz. (circa 225.000 inwoners);

3° van twaalfalve gemeenten met Franschspreken-de meerderheid: Etterbeek, Vorst, Ukkel, Bosch-voorde, enz. (circa 125.000 inwoners).

Er kan dus geen sprake zijn van «700.000 per-sonen die zuiver Vlaamsche gemeenten bewonen.»

Nogmaals: de feiten zijn de feiten en men moet ze nemen zooals ze zijn.

Graag erken ik dat U de verantwoordelijkheid van zulke vergissingen niet draagt.

U hebt gedacht dat het verslag der Kamercom-missie, «een volstrekt onbetwistbaar feitenmate-riaal» leverde, hetgeen, hoe spijtig ook, het geval niet is...

Met mijne confraterneele hoogachting!

Paul STRUYE.

* * *

In ons volgend nummer zal een antwoord ver-schijnen op bovenstaand schrijven van de hand van Mter H. Marck, verslaggever der Kamercom-missie.

Rechterlijk Leven

Bij koninklijke besluiten van 9 October 1933:

Is, op zijn verzoek, ontslag verleend:

Aan den heer Gilles (J.-S.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Hoogstraten.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eere-titel van zijn ambt.

Zijn benoemd:

Tot raadsheer in het Hof van beroep te Brussel, de heer Lacroix (P.-J.-B.-J.), ondervoorzitter in de rechtbank van eersten aanleg, te Brussel, ter vervanging van den heer Vitry, die tot een ander ambt is beroepen.

Ontheffing van de verbodsbepaling voorzien bij artikel 180 der wet van 18 Juni 1869 is aan den heer Lacroix verleend.

Tot substituit procureur-generaal bij het Hof van beroep te Luik, de heer de Froidcourt (G.), eerste substituit procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Luik, ter vervanging van den heer Tahon, die tot een ander ambt is beroepen.

Tot ondervoorzitters in de rechtbank van eersten aanleg te Brussel:

De heer Vandycq (F.-H.-E.), onderzoeksrechter bij de rechtbank, ter vervanging van den heer Buy-dens, die als zoodanig aftreedt.

De heer Bareel (A.-G.-J.-M.), onderzoeksrechter bij de rechtbank, ter vervanging van den heer Van der Heyde, die tot een ander ambt is beroepen.